

Tereza Pajdlová

Pro teď

Seděla jsem na zadní sedačce, schválně uprostřed, abych líp slyšela, abych líp viděla, co se kolem mě děje. Olomouc, Prostějov, Brno, Praha, Německo, Francie, Buxeuville. Dívala jsem se z okna na všechny malebné vesničky, přes které jsme projížděli. Hrála jsem si s mravencem, nechala jsem ho zkoumat mé ruce, konečky prstů i dlaně. Procházel se po nich jako já po té trávě i v tom domě a v řece ve Francii. Bez bot. Našlapovali jsme opatrně, on přelézal mé chlupy, já jsem dávala pozor na ostré kameny a rozpálenou zem. Vzpomínala jsem u toho na něj, jak se snažil nespadnout, jak byl malý a cizí, jak jsem byla cizí já, jak jsme si začali důvěřovat. Jinde, někde, kde nikdo nezná mě a já neznám nikoho. Vzdát se celé své osobnosti a prostě být, existovat jen na vinici, jen v řece, jen s tím člověkem, který se na mě právě teď dívá. Zapomenout na to, že vlastním telefon, že jsem se uměla smát i s někým druhým, že mi někdo kdysi ublížil. Dýchat kouř a vydechovat radost. Pomáhat, říkat všechno, co říkat chceš.

A slunce pálilo a ve mně plál život jako nikdy předtím. Ne láska, ale ta touha být.

Proto když jsem ležela na té zemi kompletně zbavená rovnováhy a možnosti pohybu, omámená tím pocitem, proto ten hrozný strach, že se mi přestane zvedat hrudník... jednou nebo neklidně právě teď. Něco v plicích, hmatatelná tíha. Vědomí, že žiju tak pozdě, že předtím to nebyl život a to úzko, co jsem přitom cítila. Moje tělo křičíc 'ještě ne!', chci chtít a mít a dělat a doufat i zoufat a snažit se a myslet i nemyslet, chci vnímat a milovat.

Ve Francii jsem mohla dělat to všechno, večery byly těžké, rána bolavá,

ale dny byly plné, bohaté a krásné. Vstát, vyčistit zuby, nasnídat se, krat'asy, mikina, chrániče na kolena a rukavice, dodávka, divoká jízda směr vinice, do ruky nůžky a kyblík, stříhat a dívat se, jak s východem slunce hrozny pomalu zelenají. Bolest v zádech i v nohou. A všude kolem spousta krav i ovcí a zelené. Zelené louky a vinice kam se podívám. Prudké kopce plné hroznů.

Jeli jsme tak rychle, div jsme všichni nepopadali. Náhlé brždění, veselé povídání a radost z práce. Úmorná únava, kruté slunce, protestující tělo, litry potu, plytké vzdechy. A potom pocit štěstí – snad z konce, z alkoholu, z dobrých lidí, z vody, z vody jsem měla asi vůbec největší štěstí.

Ve čtyři hodiny, když slunce už nebylo nejvýš a když naše práce byla dvakrát pomalejší, Francouzky zavelely konec. Sebrali jsme kyblíky a seběhli jsme svah, celí ulepení a smradlaví jsme nasedli do dodávek, které nás odvezly k majitelům vinic. Tu největší špínu jsme ze sebe smyli na parkovišti v provizorních umývárkách – čtyři kohoutky napojené na vodovod. Pokaždé nás po práci Francouzky pozvaly na menší hostinu a než jsme se přemístili do velké garáže s dlouhým stolem, stihli jsme uschnout a ony už tam otvíraly jedno šampaňské za druhým, jako kdyby ty láhve ani normálně nebyly na prodej. Poslouchala jsem jejich lámanou angličtinu a nechala se opít. A pak jsme šli, měli jsme ještě čtyři hodiny do západu slunce, nechtěli jsme si Francii pamatovat jen z garáže.

Po cestě do našeho domu jsme se zastavovali v zahradě, tak jsme tomu alespoň říkali. Kouzelná zahrada, přecházel z ní zrak, byla ozářená sluncem, vypadala udržovaně, přestože byla opuštěná. Vedla k ní vysoká brána zapečetěná zámkem – asi jsme tam neměli co dělat – museli jsme opatrně oblézt boční sloup, držet se za ruce, nechat se popálit kopřivami. Připadali jsme si u toho znovu jako děti, co lozí po stromech a staví si tam bunkry, a ještě se nebojí, že spadnou.

Sundat zablácené oblečení a skočit do tůňky. Balancovat na kluzkých

kamenech. Pozorovat komáry, jak tančí ve vzduchu.

„Proč brečíš?“ všimne si Anežka. Anežka. Vytáhnout jí z oka řasu a donutit ji, aby si něco přála. Hodit spolu do kašny mince, aby se přání utvrdilo. Dívat se do jejích čokoládových očí a vidět v nich vlídnost, něhu a život. Stejný život jako jsem právě zažívala já jenom tam. Poznala jsem ji osm dní zpátky, nasedla do stejného vlaku, pak do stejného auta. Učíme se hrát spolu šachy a hrozně nám to nejde. Dáváme samy sobě šach a než to některé z nás dojde, odehrajeme další tři kola. „Ale to nic. Život,“ řeknu jí místo všech těch myšlenek, co se mi noří v hlavě. Setřu slzy a zvednu se do sedu, nepřestává se na mě dívat, ale myslím, že to pochopila. Usměju se na ni. Je konec, zítra se vrátíme a tohle všechno budou mé soukromé vzpomínky, vyměním vinice za Olomouc, stříhání za čtení knížek.

Anežka mě vezme za ruku a proplete naše prsty, já zesílím stisk. Necháme naše ruce, ať si spolu hrajou, prsty se měří, zkouší, kam až se můžou dostat, tlačí do sebe, její ukazováček mi lechtá dlaň, můj palec jí kreslí kolečka na hřbet ruky. S každým stiskem na ten tlak z návratu trochu zapomenu. Zavřít oči, vnímat dotek, vzdát se myšlenek. Pro teď.